

fortløbende Linie, saaledes at dette indbrages med deri, saaledes at et fuldstændigt stort og i mange Henseender langt betydeligere Statsgode derved opnaaes? Og hvis det Spørgsmaal egentlig laa til endelig Afgjørelse her, hvis det gjaldt at vælge Alternativer, saa vilde jeg driste mig til at paastaae, at her ikke kan være Tale om, først at skride til et Anlæg af en Jernbane, før vi have betænkt Fastlandet. Man skal vel erindre sig, at det kun er ganske faa Aar siden, før der opstod Begivenheder, som maaffee kunne have forandret Synsmaaderne hos Afskillige, at ogsaa de, som nu meest arbeide for Jernbanens Forlængelse til Korsør, betegnede det som en uafviselig Nødvendighed, først at tænke paa at forfølge Jernbanereningen gennem Hertugdømmerne og Jylland, heelt op til Liimfjorden. Det var nemlig den Gang i Bladet „Fædrelandet“, at denne Retning ivrigt blev forsvaret, og at man almindelig søgte at gjøre den Anskuelse gjældende, at det var først Fastlandet, man skulde sørge for, at dette var saa at sige den fornødtigste Vej, man først maatte flaae ind paa, før man søgte at tilveiebringe det Gode, som der upaatvivelig ogsaa er forbundet med at faae en Jernbane i Sjælland. Vi befinde os nu i det Moment, at det dog er saare tvivlsomt, hvorledes Statens Forhold indbyrdes skulle ordnes, og hvilken Indskydelse Statens forskjellige Dele, ogsaa uden for dem, der for Diebliffet ved Grundloven ere repræsenterede, ville faae paa Raadigheden over Statens finantstuelle Forhold, og allerede dette forekommer mig at gjøre det noget eensidigt, noget dristigt i nærværende Diebliff at frentrede med bestemte Fordringer til Statskassen, før et Spørgsmaal som dette, der ikke kan betragtes alene for sig, der ikke, skøndt det jo vel ogsaa kommer de øvrige Dele af Staten, selv Jylland, noget tilgode, kan betragtes alene at angaae den Deel af Landet, hvorpaa Banen skal anlægges, den Deel af Staten, som her er repræsenteret, men angaaer i Virkeligheden den hele Stat. Jeg troer dog,

at deri er noget Foregribende, som vi vel skulle have nogen Betænkelse ved ganske at skride ud over.

Man er nu saa vant til ved Beregninger af de pecuniaire Fordele, der skulle opnaaes ved Jernbaneanlæg, at see dem i saamange forskjellige Retninger og i saamange forskjellige Arter, at Enhver vil komme til at tage sin egen Conjectur om det Rigtige med til Hjælp. Men een Ting vil jeg dog blot tillade mig, i Anledning af de Bemærkninger, som i denne Retning ere fremsatte af den ærede Deputerede for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Rothe), at gjøre opmærksom paa, og det er den, at der med Hensyn til Vareforsendelser imellem Kiel-Altona-Hamburg og Kjøbenhavn-Korsør ikke lader sig anfille nogen Sammenligning paa den Maade, som han har gjort, ved at sammenholde Endepunkterne af Banen. Af det Gods, som beføres til Hamburg, forbliver nemlig den væsentligste Deel ikke der, da Hamburg, som en betydelig Exporthavn, forsender Smør og andre Producter, som ogsaa paa Jernbanen tilføres, til andre Verdensdele. Kjøbenhavn derimod er ikke nogen Exporthavn, ialtsald kun i en meget ringe Grad, og kan heller ikke blive det i nogen betydelig Grad; den kan altsaa ikke deri komme til at spille en Rolle, og en Sammenligning mellem disse to forskjellige Baner vil her saaledes aldeles ikke kunne føre til Noget.

Hele Spørgsmaalet er jo, hvorledes man nu end betragter det, af saa stor Vigtighed og Betydning, at det ikke kan undgaae at komme under en alsidig og omhyggelig Overveelse. Det er jo vistnok en Selvsølge, at denne Sag gaaer videre og til en Committee-behandling. Jeg kan jo heller ikke nægte, at jeg troer, at nogle af en anden æret Taler brugte Udtryk behøve at corrigeres, naar der var tydet paa, at det kunde tænkes, at Jylland ved den Bane, som her er paataant, skulde komme i noget oppositionelt Forhold til de øvrige Statsdele.